

“... LA JUSTÍCIA QUE TE'N PRENGUI!...”

És aquesta una manera de diure que de segur no vol ésser de bon auspici, ni tan poc augurable, i encara més poc pot resultar agraïda.

Lo significat és, amb tota evidència, bastant eloqüent: ésser presos de la justícia, sigui com sigui i en qualsevol manera o circumstància, ja no és cosa bona i sobretot, creiem, que no agradaria a ningú.

Aqueixa i altres maneres de diure similars se transformen en formes de mal auguri o encara pitjor de imprecacions o, en llenguatge popular, de flastomies.

Aquesta manera de diure té, fins i tot, una forma o una variant amb la qual se dona més força i que evidentment resulta encara més dolenta: “...*la justícia mala que te'n prengui, o que te mengi*”. Una variant que, en el llenguatge popular, vol quasi distingir o afirmar que hi ha una justícia mala i una bona. És evident

que, en absolut, no pot ésser ni tenguera de ésser així: la justícia és única, i idealment té de ésser solament bona, precisament perquè és l'afirmació del bé contra el mal o la declaració del què és just davant dels dubtes, de les conteses o de les disputes. Però és també ver que la història i l'experiència nos ensenya i nos confirma que de fet hi ha episodis que és difícil acceptar com exemples de justícia i que hi ha estat i hi ha jutges que se són revelats expressió i administradors de “mala justícia”.

D'altra part los mitjans de comunicació, televisió i jornals, cada dia mos omplin lo cap de notícies i fets de crònica, que provoquen sempre grans discussions i debats animats, que nos porten a ésser desorientats i a la temptació de nos creure jutges i a fer sentències. I també en aqueixes ocasions hi són les divi-

sions, de una part los que condemnen mentre de l'altra aquellos que volen absoldre.

Una cosa és certa, i en això podem ésser tots d'acord, parlar de justícia és una cosa assai complicada, i lo que volem és que ningú de nosaltres, dels nostres familiars o dels nostres amics hi tengui mai a què fer.

D'altra part tots sabem que l'home de sempre va reclamant una justícia total i universal. Però qual justícia? També si no 'l confessem explícitament, la justícia que volem és aquella de comoditat: és a diure una justícia que cada u de nosaltres pugui adaptar segons les circumstàncies i en manera que sigui a nostre favor.

Aqueixa, mos agradi o no, és la justícia dels hòmens, sabent que, a la fi, la justícia no és de aqueix món.

Vito Loy